

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: V. P.
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2016, č. j. MV-140046-4/SO-2013,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná rozhodovala o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 8. 2013, č. j. OAM-3910-28/DP-2012, kterým správní orgán prvního

stupně rozhodoval o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podané dne 14. 4. 2010. Výrokem I. byla žádost žalobce podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu mu nebylo uděleno, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že účastník řízení hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Výrokem II. byla žádost žalobce podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu mu nebylo uděleno, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území.

2. Žalovaná na základě odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku I. podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušila a ve výroku II. jej podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdila.
3. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí k výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedla, že pouze na základě zjištěné dílčí skutečnosti, že poslední povolení k zaměstnání bylo žalobci vydáno dne 28. 2. 2011 a poté již o jiné nepožádal, nelze učinit s dostatečnou mírou jistoty závěr, že žalobce hodlal zneužít účel pobytu zaměstnání k soužití s manželkou a dcerami. S ohledem na značný časový odstup od podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byl správní orgán povinen opětovně vyzvat žalobce k doložení dokladu prokazujícího účel pobytu na území, resp. jej vyzvat k odstranění vad žádosti a provést výslech účastníka řízení. Takto správní orgán prvního stupně nepostupoval, proto výrok I. napadeného rozhodnutí žalovaná považovala za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. K výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaná uvedla, že považuje spisovým materiálem za prokázanou existenci jiné závažné překážky pobytu účastníka řízení na území podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu uděleného za účelem podnikání, a to v období od 28. 7. 2008 do 31. 3. 2010. Z obchodního rejstříku žalovaná zjistila, že funkce předsedy představenstva AGROFORT družstvo žalobci zanikla dnem 28. 7. 2008, stejně jako jeho členství v tomto družstvu, přičemž se žalobce již poté nestal statutárním orgánem jiné obchodní společnosti nebo družstva. Žalobce tedy od 29. 7. 2008 přestal plnit účel povoleného dlouhodobého pobytu, a to až do 31. 3. 2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým se mu povoluje zaměstnání u společnosti AGROFORT družstvo do 28. 2. 2011. Komise dále uvedla, že z veřejné části živnostenského rejstříku zjistila, že žalobci nebylo nikdy vydáno živnostenské oprávnění, tudíž nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná. Jelikož předchozí pobyt byl žalobci povolen od 2. 5. 2008 do 1. 5. 2010, přičemž účel pobytu neplnil od 28. 7. 2008 do 31. 3. 2010, jednalo se o převážnou část povoleného pobytu. Podle konstantní judikatury je přitom za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území považováno faktické neplnění účelu, pro který bylo cizinci uděleno bytové oprávnění, pokud tak cizinec nečiní po převážnou dobu pobytu, resp. po dobu, kterou nelze považovat za přechodnou. Komise proto dospěla k závěru, že výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu se zákonem a Komise se s ním ztotožňuje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a aby žalované uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
5. Žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rámci odvolacího řízení bylo ze strany žalované prováděno dokazování, neboť v odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že „Komise z veřejné části živnostenského rejstříku dále zjistila, že účastník řízení nebylo nikdy vydáno živnostenské oprávnění, tudíž nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná“. Žalobce má za to, že pokud bylo ze strany žalované prováděno dokazování, tedy doplnění spisového materiálu o informace týkající se informací z veřejné části živnostenského rejstříku ve vztahu k žalobci, bylo namístě postupovat podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu v návaznosti na ust. § 93 odst. 1 správního řádu, tedy bylo povinností žalované před vydáním rozhodnutí ve věci umožnit žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tak žalovaná neučinila, zkrátila tímto postupem žalobce na jeho základním procesním právu, a to právu na spravedlivý proces a rovněž právu vyplývajícím z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce namítal, že žalovaná tímto postupem zatížila odvolací řízení vadou nezákonnosti, která současně způsobuje vadu nezákonnosti ve vztahu k jejímu rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná ve vztahu k žalobní námitce uvedla, že z její strany nebyly doplněny žádné podklady pro vydání rozhodnutí, neboť skutečnost, že žalobce nemá žádné platné živnostenské oprávnění, není novou skutečností. Jedná se o informaci, která je doložena ve spisovém materiálu správního orgánu prvního stupně, a Komise během odvolacího řízení tento fakt pouze ověřovala. Komise tak neopatřila žádné nové podklady, se kterými by bylo nezbytné žalobce seznámit. Proto považuje tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
7. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

8. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu i z důvodu zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že žalobce hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, v této části bylo však prvostupňové rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno.
10. Podstata žalobní argumentace spočívala v tom, že ze strany žalované bylo v rámci odvolacího řízení prováděno dokazování, a že žalovaná pochybila v tom, že žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí (s informacemi zjištěnými z veřejné části živnostenského rejstříku). Této námitce soud nepřisvědčil.

11. Soud považuje za podstatné, že důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobci byla jiná závažná překážka pobytu cizince na území spočívající v tom, že žalobce v období od 28. 7. 2008 do 31. 3. 2010, tedy po dobu více než 20 měsíců z celkové doby 2 let povoleného pobytu, neplnil účel pobytu. Žalobce se v žalobě omezil na procesní námitku porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žádným způsobem nicméně nerozporoval zjištěný skutkový a právní stav. Žalobce nepopíral, že v období do 28. 7. 2008, kdy mu zanikla funkce předsedy představenstva v družstvu AGROFORT, již nebyl statutárním orgánem jiné obchodní společnosti nebo družstva, a že až do 31. 3. 2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým se mu povoluje zaměstnání u družstva AGROFORT, neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu. Lze tedy mít za nesporné, že žalobce v období od 28. 7. 2008 do 31. 3. 2010 neplnil účel pobytu, který mu byl povolen.
12. Na základě studia správního spisu soud zjistil, že v průběhu odvolacího řízení nebyly do správního spisu doplněny žádné podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že zjistila, že žalobci nebylo vydáno živnostenské oprávnění, nejednalo se o novou skutečnost, se kterou by bylo třeba žalobce seznamovat. Informace, že žalobce neměl žádné platné živnostenské oprávnění, byla doložena již správním orgánem prvního stupně. Prvostupňový orgán odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce měl vydáno živnostenské oprávnění v letech 1998 – 2005 (z čehož vyplývá, že v rozhodném období žádné platné živnostenské oprávnění neměl), a žalovaná tuto skutečnost pouze ověřila a na základě svých zjištění uvedla, že mu nebylo živnostenské oprávnění nikdy vydáno.
13. Pro posouzení projednávané věci bylo rozhodující, že žalobce nebyl držitelem živnostenského oprávnění v období od 28. 7. 2008 do 31. 3. 2010, což žalobce žádným způsobem nerozporoval, resp. netvrdil, že jím v tomto rozhodném období disponoval. Skutečnost, zda mu bylo vydáno živnostenské oprávnění v období mezi lety 1998 – 2005 (jak uvedl správní orgán prvního stupně), nebo zda nebyl držitelem živnostenského oprávnění nikdy (jak uvedla žalovaná), nebyla pro skutkový a právní závěr správních orgánů jakkoli podstatná. Otázka, jakým způsobem bylo prováděno dokazování v této věci a zda žalovaná (v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu) seznámila žalobce před vydáním rozhodnutí se zjištěním, že mu živnostenské oprávnění nebylo nikdy vydáno, či nikoliv, proto nemohla mít na posouzení věci žádný vliv. I kdyby tedy soud přisvědčil žalobci, že žalovaná pochybila, že žalobce s předmětným zjištěním před vydáním rozhodnutím neseznámila, toto pochybení nemohlo mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soudu není zřejmé, jakým způsobem by mohl být žalobce postupem žalované zkrácen na veřejných subjektivních právech. Žalobce ostatně v tomto směru nic konkrétního neuvedl.

V. Závěr a náklady řízení

14. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady

řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu